

ги день,“ — помолил таралежътъ, по-неже смѣталъ, че му трѣбва време, за да се приготи. — „Други день, — бива,“ съгласила се лисицата. — . . . Ето че таралежътъ трѣгналъ по покупки. Какво го знаелъ, че е хубаво, той намѣрилъ и донесълъ. Тичалъ по градината като лудъ. После трѣгналъ по ливадитѣ. Натрупалъ цѣла тепсия вкусни скакалци. Майски брѣмбари — колкото да напълнятъ една малка кошница. Сетне — охлюви, вкусни и много сочни охлюви. Толкова трудъ положилъ таралежътъ, че ослабналъ. Добре. Вечерята за гощавка дошла и лисицата побързала на гости. За да стори честъ на такава вечеря, тя не яла цѣлъ день. Зжбитѣ ѝ били дълги, ей такива дълги: таралежътъ дори се разтреперилъ. — „Приятельо,“ — казала лисицата, като тракала съ дългитѣ си, много дълги зжби, сякашъ е излѣзла на ловъ, — „много ми се яде.“ Таралежътъ разтреперенъ ѝ поднесълъ най-напредъ охлювитѣ — най-хубавото свое ястие, сложено на зелевъ листъ. — „О, о!“ — рекла лисицата: — „за разядка! За разядка можеше да се намѣри и нѣщо по-добро, но както и да е. Спомнямъ си да съмъ яла такава нѣщо презъ днитѣ, когато нищо друго не съмъ намирала.“ — Лисицата излапала наведнѣжъ всички охлюви, безъ да остави нито единъ на клетия таралежъ, който стоелъ съвсемъ слисанъ. — „Давай сега друго!“ — извикала грубо лисицата. Съвсемъ невъзпитано животно. Таралежътъ сложилъ много нерешително предъ нея скакалцитѣ и майскитѣ брѣмбари. — „Какво е това?“ — изкрѣщѣла лисицата. — „. . . Ска . . . скакалци, майски брѣмбари . . .“ — „Ти да не мислишъ да се подигравашъ съ мене?“ — извика разярена лисицата. — „Тия мръсотии за гостенка като мене ли сж? Та охлювитѣ ли ти бѣха цѣлата вечеря? А азъ ти бѣхъ сложила гжска, цѣла една гжска, купъ яйца, че отгоре и плодове! Безобразнико! Мръсно прасе съ твърда четина!“ Таралежътъ се много гордѣе съ особната си козина и не сби-ча да го сравняватъ съ прасе, макаръ че прилича донѣкжде на индийско свинче, ако не гледаме бодлитѣ му. Когато та-

ралежитѣ сж недоволни, тѣ надуватъ отъ нищо-никакво малкитѣ си ноздри и сумтятъ. Той засумтѣлъ. — „Сумтишъ ли?“ — извикала лисицата. — „Засумтѣлъ си предъ мене като нѣкакъвъ простакъ. Продължавай, продължавай, ако смѣташъ, че това те прави по-хубавъ! Грозенъ си, драги, грозенъ си! Нѣма на земята животно по-грозно отъ тебе. Не си ли се никога оглеждалъ? . . . Или напротивъ! Може би си се видѣлъ, но мръсникътъ срамува ли се?“ — Таралежътъ има всѣкакви добри качества, но му липсва търпение, — навѣрно защото живѣе усамотено. Ти знаешъ добре, че за хората съ лошъ нравъ казватъ, че били като таралежи. Тоя таралежъ почервенѣлъ отъ ядъ. — „А ти, лисицо, да не мислишъ, че си хубава? Ти се гордѣешъ съ опашката си! Но ти вонѣшешъ, мръсна гадино, вонѣшешъ! „Вонещъ като лисица!“ — казватъ навсѣкжде. Когато моитѣ приятели, зайцитѣ, приближатъ твоята дупка, запушватъ си носа. Била си гладна? Не ща и да знамъ! Върни се у дома си, въ своята мърсота — и колкото по-скоро, толкозъ по-добре!“ — „А, тѣй ли?“ — изкрѣщѣла лисицата, която никакъ не обича да ѝ се говори за вонята ѝ. — „Тогава, отвратителна гадино, ти не ще усѣтишъ вече моята миризма.“ — Лисицата си отворила устата на широко, колкото можела по на широко, налапала таралежа, па рекла: — „Сега поне не ще си отида съ празенъ стомахъ!“ Таралежитѣ не могатъ да бѣгатъ: краката имъ сж кжси. Лапнатиятъ таралежъ постжпилъ като баща си, майка си и вси свои предѣди, още откакъ дѣдо Господъ е създалъ таралежа: когато се намѣрилъ въ устата на лисицата, той се завилъ на кълбо и наежилъ всичкитѣ си бодли. — „Ай, ай!“ — опитала се да извика лисицата, която била налапала таралежа до самото си гърло. — „Вие искахте клечки за зжби, Ваша свѣтлостъ,“ — смѣлъ се таралежътъ въ устата на лисицата. — „Ето ви! Ето ви!“ — Лисицата кашлѣла, хрachela. Тя пѣхала лапатитѣ си въ устата. Но бодлитѣ, тия омразни, тия вѣроломни бодли, ѝ отваряли всѣки мигъ хиляди нови рани, отъ